

[Finansministeren.]

lønførende og generelt lønner højt. Jeg har da også noteret mig, at min forgænger som finansminister med nogenlunde de samme forbehold, som jeg har nævnt i dag, savnede dokumentation for, at staten reelt er lønførende for nogen personalekategori, der helt kan sammenlignes med tilsvarende grupper på det private arbejdsmarked.

Som slutbemærkning i forslagsstillernes afsnit om statens påståede lønføring når de lige at få givet et spark til taktreguleringsordningen, der kaldes umoralsk. Jeg kan ikke forestille mig, at man i fremskridtspartiet har tænkt igennem, hvilken opbremsning overgangen fra procentregulerede dyrtidstillæg til dyrtidsportioner af samme størrelse indebærer, selv om den er kombineret med en taktregulering svarende til kun halvdelen af stigningen på det private arbejdsmarked. Hvis forslagsstillerne havde gennemtænkt og gennemregnet virkningerne af denne ændring, ville de nemlig have indset, hvor gennemgribende den er, og hvor misvisende det er at kalde den umoralsk.

Under gennemgangen af den anden særfordel, pensionsordninger, henviser forslagsstillerne til det af fremskridtspartiet i folketingssamlingen 1975-76 fremsatte forslag nr. XXIII. Vedrørende efterlønsforholdene inden for den offentlige sektor kan jeg i det hele henvide til mine egne bemærkninger under første behandling i folketinget af dette forslag til folketingsbeslutning om pensionsvilkår for nyansatte i offentlig tjeneste den 2. december 1975, hvor jeg bl. a. oplyste, at der i finansministeriets lønnings- og pensionsdepartement er iværksat et arbejde, som bl. a. har til formål at muliggøre indførelse af et ensartet offentligt pensionssystem fra begyndelsen af 1979.

Til bemærkningerne under punkt 6, efterlønsbetingelser, har jeg følgende kommentar: hvis det er hensigten med forslagsstillernes påstand — sådan må man nærmest læse den — at hævde, at pensionsordninger ud over den sociale pension er ukendt inden for den private sektor, så må det benægtes. Finansministeriet har ikke noget udtømmende kendskab til pensionsordninger inden for den private sektor, men vi er bekendt med, at der faktisk rundt omkring i den private sektor findes pensionsordninger, der giver pension til de ansatte og således udgør et

supplement til den offentlige, sociale pension. Pensionsordninger, hvortil såvel arbejdsgiver som arbejdstager yder bidrag, findes f. eks., så vidt det er os bekendt, inden for banker, inden for sparekasser, inden for forsikringsselskaber og inden for en række større og mindre erhvervsvirksomheder. Disse private pensionsordninger er af meget forskelligt indhold, men de spænder fra ordninger, der nogenlunde svarer til tjenestemandspensionsordningen, til ordninger, hvorefter der ydes et større eller mindre ureguleret pensionsbeløb.

Hvad angår de øvrige såkaldte særfordele, kan jeg fatte mig i stor korthed. Der er i de fleste tilfælde tale om helt udokumenterede påstande. Det gælder fuld løn under sygdom. Dels har ikke alle offentligt ansatte arbejde fuld løn under sygdom, men hører hjemme under de almindelige dagpengeregler, dels gælder fælles regler for funktionærer i privat og offentlig ansættelse, og det materiale, jeg har haft lejlighed til at se, giver ingen begrundelse for at sige, at fraværshypotheden skulle være foruroligende høj i den offentlige sektor, således som forslagsstillerne synes at mene.

Jeg troede også, det var forslagsstillerne bekendt, at der er ret snævre grænser for offentligt ansattes mulighed for i arbejdstiden at deltage i kommunalpolitisk arbejde og endnu snævrere grænser for adgangen til at oppebære honorar for det. Bemærkningerne til forslaget tyder ikke på, at forslagsstillerne er bekendt med det.

Jeg troede også, forslagsstillerne var klar over, at det er folketingets partier, og at det ikke er hverken regeringen eller de offentligt ansattes organisationer, der i realiteten bestemmer vilkårene for offentligt ansatte, der bliver medlemmer af folketinget.

Forslagsstillernes bemærkninger slutter med helt summarisk at opregne en række misforståelser. Offentligt ansatte har således ikke generelle regler om skattefri godtgørelse af flytteomkostninger, de har ikke adgang til at benytte tjenesteboliger til særlig lav husleje eller til skatteyderbetaling af deltagelse i private fagforeningsmøder osv. Jeg er naturligvis i stand til at dokumentere min afvisning af disse påstande og flere til, hvis det ønskes.

Forslaget om nedsættelse af en parlamentarisk kommission må alt i alt betragtes som